

Alle fortjener en reel chance

Gitte er ansat i Projekt UNIK hos Børn og Unges Trivsel med tre ansvarsområder: Administration, ungesupport og caféansvarlig.

Gitte har selv brudt den negative sociale arv, og er i dag en stor rollemodel for de unge i Projekt UNIK. Gitte er et eksempel på, at det er muligt at blive en mønsterbryder. Læs hendes historie her.

De unge sætter tit spørgsmålstejn ved, hvorfor jeg ved de ting, jeg gør, og hvorfor jeg har den viden, jeg har. Det skyldes faktisk, at jeg har selv været dér, hvor vi ofte møder de unge i dag. Jeg ved, hvad de unge taler om, og jeg forstår, hvordan det er at være de unge på flere forskellige planer.

Vi lever i et samfund, hvor forståelsen omkring det at have været anbragt, er meget lille. Jeg har mødt mennesker, som har spurgt: Hvor svært kan det være? Svaret er svært. Rigtig svært!

Det er langt fra let at komme videre med sit liv, når man har haft en opvækst fyldt med omsorgssvigt, vold og druk. Det kræver tid, ekstra støtte og omsorg.

De følelser de unge sidder med er følelser, som jeg kan genkende. De følger en hele livet, hvis ikke man får den rette hjælp og kærlighed. Uanset om de unge godt, at den opvækst de har haft – ikke har været et trygt hjem, så bokser mange stadig med følelser som skyld og skam: Er det mig, der er forkert? Er det min skyld? Og mange har svært ved at række en hånd ud, da det er et tabu for flere at tale om, da alle ønsker at være ”normale”.

De unge har særligt brug for mennesker som hjælper, støtter og fastholder dem i de små skridt på vejen. De skal anerkendes i, at de tager de gode og fornuftige beslutninger trods det naturlige ville være at gøre det modsatte. De fleste ligner enten deres mor eller far, og det er svært for de unge at skulle identificere sig med de voksne, der burde have været deres primære omsorgspersoner i deres liv, når de langt fra har været det, eller er det. Det at de unge skal forholde sig til denne del, klare sig selv og finde ud af, hvordan de er rigtige voksne, sætter mange ubesvarede spørgsmål i gang. Det er svært, når de unge ikke har en guideline eller nogle at støtte sig op ad, og de kan hurtigt havne et skidt sted.

En dysfunktionel opvækst

Min egen opvækst har været plaget af alkohol, vold og kriminalitet. Min mor har altid haft en evne til at falde for mænd, der drak. Et gennemgående problem gennem hele min barndom.

Jeg er vokset op sammen med to brødre. Vi har forskellige fædre – men fælles for dem er, at de alle har drukket. Det var min ældste lillebrors far, som var der længst. I hvert fald så længe jeg kan huske tilbage. Jeg vidste faktisk ikke, at denne mand ikke var min egen far før, at jeg var ca. 11 år gammel. Havde min ”onkel” ikke stået foran hoveddøren og bedt min mor om at fortælle sandheden, havde jeg nok aldrig fået det at vide. Jeg havde altid kaldt min far for onkel, da det var hvad, jeg havde fået fortalt, at han var derhjemme.

Jeg er blevet hevet med på Christiania for at sælge hash. Dengang vidste jeg ikke, hvad det var, og jeg syntes, at de voksne var tåbelige. De diskuterede om en grøn klump, som lugtede rigtig forfærdeligt, og min lillebror og jeg blev altid bedt om at stå et bestemt sted, og ellers kunne vi købe en pølse hos pølsemanden et par meter derfra. Efterfølgende tog vi som regel på Bakken med beskeden om, at vi ikke måtte sige noget til vores mor.

På et tidspunkt fik jeg nok, og som nyudklækket teenager gik jeg derfor til kommunen, da det ikke længere var rart at bo derhjemme. Til mit held tog kommunen mig alvorligt, og efter kun 48 timer boede jeg på ungdomspensionen Dildhaven, som er en kombineret børne- og ungdomspension.

Kommunen og ungdomspensionen foreslog, at min mor og jeg med hjælp fra en psykolog skulle snakke om tingene, hvilket lød fornuftigt. Vi tog derfor afsted, og jeg besvarede ærligt psykologens spørgsmål. Min mor benægtede alt, og under samtalen rejste hun sig op og gav mig en lussing.

Efterfølgende havde min mor i en lang periode ikke adgang til mig, og hvis jeg skulle se mine brødre, tog pædagogerne med, og min mor var ikke i nærheden. Jeg har derfor ikke haft et godt forbillede, men i stedet en opvækst fyldt med episoder og situationer, som ikke bør være en del af et barns opvækst.

At jeg har mærket nogle ting på min egen krop - tror jeg har givet mig muligheden for at være i øjenhøjde med de unge, da jeg kan relatere mine oplevelser til deres situationer, som de har stået og står i. Jeg har erfaret, at dette også kan være en tryghed for flere af de unge, da de stort set deler alt, hvad de har på hjertet.

Ingen lukketid hos Børn og Unges Trivsel

Børn og Unges Trivsel er dedikeret til at være til rådighed for de unge næsten alle timer i døgnet. Tager vi ikke telefonen, så ved de unge, at vi nok skal ringe tilbage. Når de unge rækker en hånd ud, og spørger om hjælp eller vil snakke, så skyldes det, at de har brug for støtte nu og her. Det er ikke noget, som kan udskydes, og det mener jeg heller ikke, at det skal. Jeg har i min verden valgt at binde mig til at være der for andre mennesker, og det er hvad, jeg gør. Mine kollegaer og jeg har taget en beslutning omkring dette, og det tager vi alvorligt.

Jeg kan selvfølgelig stå i en situation, hvor jeg ikke har mulighed for at tage et telefonopkald eller møde op, men i vores team er vi gode til at tilpasse disse situationer sådan, at de unge er informeret om hvem, de skal kontakte. Derudover er de unge også ret dygtige til selv at vurdere, hvor vidt det kan vente lidt, eller hvorvidt det haster. De unge går ikke i panik, hvis ikke de får fat i os med det samme, da de ved, at vi står til rådighed så mange timer i døgnet, og derfor nok skal ringe tilbage til dem. Hos os er der ingen åbne – eller lukketid. Min familie ved også, at mit arbejde er en høj prioritet. Derfor accepterer de også, at jeg indimellem må tage et opkald med en ung. De har stor respekt for mit arbejde og de ved, at hvis vi skal lykkes med at hjælpe de unge videre, så er det hvad, det kræver. Det er vigtigt, at vi er der for de unge, og det betyder også, at det for mig ikke er et problem at kombinere mit arbejdsliv med mit privatliv.

Mor til to drenge

Der var flere, der var skeptiske, da jeg skulle være mor. Jeg blev nemlig mor før, at jeg fik min første reelle uddannelse, hvilket for mange var helt skævt, for hvad skulle det dog føre til.

Jeg har i en tidlig alder altid vidst, at mine børn ikke skulle have en mor, som min egen, og det har jeg altid holdt fast i. Jeg har aldrig kunne forholde mig til tanken om, at mine børn skulle føle sig uvigtige, ikke set, ikke hørt eller ikke føle sig gode nok. Jeg har vidst, hvordan jeg ville have, at mine børn skulle have det, hvilket også resulterede i en masse konfrontationer med min egen mor.

Hun har på ingen måde været enig i at gøre det på den måde, som jeg har valgt, og derfor måtte jeg også fortælle hende at jeg ikke ville gøre det på hendes måde.

I dag er mine drenge 12 og 27 år, jeg har et tæt forhold til dem begge to, og siden at jeg blev mor - har jeg taget 5 uddannelser. Jeg havde dog den fordel, at jeg havde min ungdomspension og et par bonusforældre, som var med til at håndholde mig. De satte grænser, de så mig, hørte på mig, og fortalte mig, hvad der var rigtigt og forkert. De støttede mig til at gennemføre mine uddannelser og hjalp mig i den rigtige retning til at få et selvforsørgende liv.

Det har klart været en hjælp for mig til at bryde den negative sociale arv. Det er dog ikke alle, som har eller har haft disse vilkår. Det er vigtigt at mærke godt efter helt nede i maven. De fleste unge mennesker kan nemlig godt mærke, om de synes tingene er rigtige eller forkerte. Hvis noget er forkert, så skal man forsøge at gribe viljen og minde sig selv om, at det ikke er sådan, at tingene skal fungere, når man selv f.eks. vil skabe en familie i fremtiden.

Det er muligt at komme videre med sit liv, og det er okay at tage tre skridt frem og gå et tilbage. Det er ganske naturligt, og det er vigtigt, at de unge støttes, så de kan fastholdes i deres små skridt i den positive retning. De skal hjælpes med at huske på, hvad der er vigtigt for dem i forhold til den dag, de selv f.eks. vil have en familie. Jeg prøver at gøre de unge bevidste omkring, hvad de selv mener, at de har manglet, da de fleste af dem pr. instinkt godt ved, hvad de selv vil give deres kommende børn, men det er også svært, da flere af de unge står i situationer, hvor de ikke har lært det hjemmefra.

For andre er det måske logisk, men unge som kommer fra dysfunktionelle familier, kender ikke til andet. Derfor ligger det ikke altid naturligt til dem f.eks. at yde omsorg, holde øjenkontakt osv. De skal lære, at der er nogle helt basale behov, som skal dækkes.

Alle de unge kan blive fantastiske forældre, og de skal have en reel chance for at blive det. Det kræver, at de har nogle ressourcestærke personer, der støtter op om deres udvikling til at mestre hverdagen med et barn. Det kræver nogen, der vil dem, nogen de har tillid til, som er trygge at sparre med. Alle skal have muligheden for at blive forældre. Det handler ikke om, at de unge ikke kan, eller ikke vil. De fleste af de unge drømmer om at få en kernefamilie - den familie de ikke selv har haft. Det er vigtigt at skille tingene ad. Det handler om, at de unge har haft nogle andre livsvilkår i deres opvækst som anbragt, og derfor skal støttes og hjælpes til at blive gode omsorgsfulde forældre, der kan se et barns behov og give det kærlighed i trygge rammer.

Det betyder, at de unge skal have et nyt fundament at stå på, nogle at spejle sig i - som mine bonusforældre, for at mønstrebrydningen lykkes. At se de unge få en reel chance i livet til at være den bedste udgave af dem selv og få et godt liv betyder noget for mig. Jeg er glad for, at jeg i mit job kan bidrage til at gøre en forskel og stå som rollemodel for de unge i projekt UNIK, der alle kommer fra en dysfunktionel barndom, har været anbragt som et livsvilkår, til at hjælpe dem videre til at finde fodfæste i et trygt miljø.

Gitte Rodholm